

### Italië

In Maastricht kocht ik een boek uit 1866: HET LEVEN DER VOGELS door A.E. Brehm. Ik was op weg naar Italië en daarom was ik extra geïnteresseerd in hetgeen die oude Duitse zoöloog over dat land te zeggen had. Ik moet zeggen, het viel niet mee...

Vooraf in het hoofdstuk 'De Vogelvangst' neemt de bekende Tiervater geen blad voor de mond: *'De onbeschaafde Italiaan kent geen erbarming over de dieren. Zelfs niet de overal elders onschendbare zwaluw is voor zijn wreedheid beveiligd. Geheele rietplassen, die de zwaluwen, zoals wij weten, in den trektijd tot slaapplaatsen kiezen, worden door hem met netten overdekt; op deze wijze smoort hij er honderden in het slijk. Wanneer de trekvogels verschijnen, staat de vangtuin op elken heuvel, het net in elk bosch; onverschillig of de vogels groot of klein, nuttig of schadelijk zijn: allen worden vermoord, van de lijster tot het goudhaantje. Geen wonder dat de vogels Italië ontvlieden. Uren ver kan men reizen zonder in het land des gezangs een enkelen zanger te horen.'* Geen bijzonder positieve inleiding tot een paar weken vakantie-vogelen in Piemonte, maar ik bedacht dat dit twee eeuwen geleden geschreven was, en ging ervan uit dat de huidige situatie een stuk beter zou zijn.

Maar bij de grensovergang Frankrijk/Italië leken de uitspraken van de knorrige Brehm nog altijd steek te houden. Er was inderdaad geen vogel te bekennen, maar dat verbaasde me niet echt, want we bevonden ons zes kilometer onder de grond in de eindeloze tunnel van Fréjus. En gelukkig, toen we eenmaal het licht weer hadden bereikt, was het al snel raak. Na nog geen dertig kilometer zag ik al mijn eerste *uccello Italiano* (Italiaanse vogel): in een droge rivierbedding langs de snelweg scharrelde een Kokmeeuw. Vlakbij de camping was het meteen alweer genieten, want op een kale akker liepen 3 Bonte Kraaien. Ik wist nu dat het wel een beetje mee zou gaan vallen met die Italiaanse vogelschaarste. Brehm hield gewoon niet van Italianen, denk ik.

En ook op onze camping, die erg mooi was gelegen op een beboste berghelling, miegelde het van de vogels. Al op de derde dag hoorde ik het gelach van een Groene Specht en toen ik een weekje later toe was aan een nieuwe soort verscheen er als op bestelling een familie Staartmezen in de bomen rond de tent. Uren heb ik naar die geïmagineerde pluizebollen zitten kijken. En ik meen me te herinneren dat daar ook een keer een Koolmees te zien was. Twee soorten mezen op één plek! Hoger in de bergen was de ornithologische situatie zo mogelijk nog beter dan in het dal. Wat ik daar aan vogels heb gezien tart elke beschrijving: een Witte Kwik, een Grote Gele Kwik, een Kneu, Gierzwaluw, Merel, ik wist soms niet waar ik kijken moest! Na drie weken vakantie had ik een lijst van bijna 30 soorten, waaronder zelfs ééntje die helemaal nieuw voor mij was, de spectaculaire Italiaanse Mus.

Italië? Fantastisch vogelland!